

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Dariusz Kała (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **G. S.**

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 grudnia 2018 r.,

skargi obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt IX Ka [...]

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego we W.

z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...]

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania

1. oddala skargę,

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciąża oskarżonego.

UZASADNIENIE

G. S. został oskarżony o to, że w okresie czasu od 12 do 13 czerwca 2017 roku w kompleksie leśnym położonym w rejonie miejscowości C. oraz K., pow. w., woj. [...], działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch sztuk urządzeń monitorujących, służących do obserwacji ruchu zwierząt i łowisk, marki S. o numerach seryjnych [...] i [...] i łącznej wartości 2700 złotych na szkodę Koła Łowieckiego „[...]” z siedzibą w S., reprezentowanego przez prezesa Z. L., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r., II K [...] Sąd Rejonowy we W.:

I. na podstawie art. 66 § 1 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu G. S. warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł wobec oskarżonego G. S. świadczenie pieniężne w kwocie 700 (siedemset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego G. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170,00 (sto siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, tj. zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania karnego w sytuacji, gdy w rzeczywistości nie zostały spełnione wszystkie przesłanki zastosowania dobrodziejstwa z art. 66 § 1 Kodeksu karnego; w szczególności postawa oskarżonego, który:

1) nie przyznał się w pełni do winy - przyznał co prawda fakt zaboru fotopułapek, ale już nie cel tego zaboru - przywłaszczenie, chociaż jednej z fotopułapek używał;

2) popełniając swój czyn (kradzież fotopułapek) kierował się niskimi pobudkami - w toku procesu oskarżony nie ukrywał motywacji, jaka nim kierowała przy popełnianiu przestępstwa (rzekomy sprzeciw wobec formy prowadzenia gospodarki łowieckiej) i jednocześnie niechęci do kolegi z Koła - prezesa Zarządu Koła Z. L.;

3) po popełnieniu przestępstwa, nawet uwzględniając motywację, która nim rzekomo kierowała, nie zwrócił niezwłocznie zdjętych fotopułapek, zatrzymał je w tajemnicy, a jednej z nich potajemnie używał, zaś później, już po ujęciu przez Policję, mataczył twierdząc, że w tym samym dniu, w którym go ujęto [sic!] chciał fotopułapki oddać;

nie zasługiwała na warunkowe umorzenie postępowania karnego”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący, wobec treści przepisu art. 454 § 1 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do

ponownego rozpatrzenia Sądowi Rejonowemu we W. z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt IX Ka [...], Sąd Okręgowy w K. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu we W..

Od powyższego orzeczenia skargę wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- „art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k., polegające na uchyleniu wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy we W. z dn. 30.11.2017 r., sygn. akt II K [...], w sprawie oskarżonego G. S. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji tj. Sądowi Rejonowemu we W., w sytuacji gdy nie istniała potrzeba przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w całości i dokonania ponownej oceny tych samych dowodów, zwłaszcza, iż sam sąd odwoławczy nie stwierdził żadnych uchybień i braków w postępowaniu dowodowym przeprowadzonym przez sąd pierwszej instancji, co wobec nie wskazania innych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia, oznacza, iż wydanie wyroku kasatoryjnego nie było nieuzasadnione;

- art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k., polegające na braku wykazania przez sąd odwoławczy, że gdyby nie stwierdzone przez niego uchybienia w zakresie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, to wobec oskarżonego mógłby zapaść wyrok skazujący, a jego wydanie w instancji odwoławczej nie było możliwe z uwagi na zakaz wynikający z reguły *ne peius*;

- art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., polegające na wyjściu przez sąd odwoławczy poza granicę podniesionych zarzutów zawartych w apelacji oskarżyciela posiłkowego, co doprowadziło w konsekwencji do niezasadnego uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się bezzasadna i w konsekwencji musiała zostać oddalona.

Pisemne motywy wyroku sądu odwoławczego bardzo czytelnie wskazują, że powodem uchylenia wyroku Sądu Rejonowego był fakt, że organ *ad quem* nie zgodził się z dokonaną przez sąd *meriti* oceną stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu oraz oceną stopnia jego winy. Obszerny wywód poświęcony tej kwestii sąd odwoławczy zakończył konstatacją, że *błędna ocena stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz niemożność uznania w oparciu o zebrane dowody, że zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości czynu był tylko nieznaczny, zgodnie z treścią art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 k.p.k. musiały skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania*. Z powyższego stwierdzenia - mimo nieprecyzyjności w określeniu wymaganego przez ustawodawcę dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego stopnia społecznej szkodliwości i winy, który ma „nie być znaczny”, a nie być nieznaczny - aż nader wyraźnie wynika, że w ocenie Sądu Okręgowego właściwie określony stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy wykluczał zastosowanie wobec oskarżonego wspomnianego wyżej środka probacyjnego. Z uwagi jednak na fakt, że dokonanie przez organ *ad quem* modyfikacji w tym zakresie było - w świetle reguły *ne peius* wynikającej z przepisu art. 454 § 1 k.p.k. - wykluczone, jedynym możliwym rozstrzygnięciem stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Przywołana wyżej konstatacja organu odwoławczego, wbrew temu co twierdzi skarżący, nie stoi w sprzeczności z faktem, że organ ten nie dostrzegł potrzeby przeprowadzenia dodatkowych dowodów. Sąd drugiej instancji, uznał bowiem zgromadzony materiał dowodowy za pełny, ale wadliwie oceniony.

Odnosząc się natomiast do zarzutu przekroczenia granic kontroli odwoławczej, należy wskazać, iż jest on oczywiście bezpodstawny. Zarzucając sądowi *meriti* wydanie wyroku warunkowo umarzającego postępowanie mimo braku spełnienia przesłanek zastosowania tego środka probacyjnego, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego ewidentnie otworzył sądowi odwoławczemu drogę do badania, jakimi kryteriami kierował się sąd pierwszej instancji, dochodząc do

przekonania, że stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu nie jest znaczny, a to z kolei nie tylko uprawniało, ale i zobowiązywało organ *ad quem* do odwołania się do treści art. 115 § 2 k.k., określającego kwantyfikatory stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Konkludując należało zatem stwierdzić, że wydając zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy w K. nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 437 § 2 k.p.k., a w konsekwencji rozpatrywany środek zaskarżenia podlegał oddaleniu.

O kosztach sądowych postępowania skargowego orzeczono zgodnie, ze stosowanymi na zasadzie analogii, przepisami art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi oskarżonego.